

dem, er det, for at Byens Vertshuse, Dandsboder, Musikantere og andre Saadanne kunne faae en særlig Indtægt paa denne Dag. Man maa imidlertid lægge Mærke til, at denne Indtægt, dog ikke forspildes for Byen ved Krammarkebernes Ophævelse. Der er nemlig ikke Tale om at ophæve Kvægmarkeberne, og disse ville, naar der ikke holdes Krammarkeber, kalde ligesaa mange Folk til Byen fra Omegnen, som Krammarkeberne hidtil have gjort. Man maa erindre, at selve de paa-gjældende Kjøbstæders Handlende og Gaandværkere staa frem og have Ret til at staa frem paa Kvægmarkeberne med deres Varer; det er de Fremmede, der ikke tør komme. Naar man derhos veed, at de, der fra Landet mest søge til Markedet, ere Tjenestefolk, Karle og Piger, der skulde have sig en glad Dag, og som, naar de ikke kunne faae den paa en Krammarkeberdag, ville tage sig den paa en Kvægmarkeberdag, vil man indse, at For-delen for Kjøbstæderne bliver affurat den samme. Jeg tror, man har overset, at man alligevel vil faae enkelte Dage, paa hvilke man kan se en stor Del af Landboerne i Byen. For Byens egentlige Næringsdrivende vil det, ret beset, være til megen Fordel, at Krammarkeberne ophører; thi da vil den Afsetning, som for en stor Del paa Krammarkeberdagen gaar tabt for Byens Næringsdrivende til Fordel for Fremmede, komme Byens egne Næringsdrivende til Gode. Byens Opland vil da søge til de Handlende, der staa og udbyde deres Varer, og det vil da være Byens egen Befolkning, der selv vil erholde den Afsetning, den ellers ved Markederne maa dele med en hel Del Fremmede. Naar man saaledes betragter denne Sag fra alle Sider, tror jeg ikke, man kan sige, at der er nogen Grund til at beholde disse Krammarkeber, efterat Forholdene have udvillet sig saaledes, at der af alle Næringsgrene findes fuldt op baade paa Landet og i Kjøbstæderne, saaledes at Folk ikke behøve at savne Noget eller at vente med deres Indkjøb, indtil Markederne komme. Jeg tror derfor, at man ganske rolig kan paabyde Krammarkebernes Ophævelse. Kvægmarkeberne derimod ere naturlige; dem kan man ikke undvære, og man maa derfor beholde dem. At beholde Krammarkeberne af den Grund, at en Del Næringsdrivende faae en Indtægt ved at holde Dands og ved at Folk drikke Snapse og Øl paa denne Dag, er urigtigt, da de ligesaa godt ville faae denne Indtægt paa Kvægmarkeberdagen som paa Krammarkeberdagen. Jeg skal endnu kun gjøre den Betragtning gjældende imod det ærede Medlem (Taubert), der mente, at Krammarkeberne kunde ophæves i de enkelte Kjøbstæder, hvor dette ønskedes, at jeg ikke tror, det gaar an, fordi den ene By ikke kan være tjent med at ophæve Markederne, naar de bestaa i de andre Byer. Den ene By er nemlig bunden af flere Hensyn overfor

de andre, og flere af de Kjøbstæder, der have erklæret, at de kunde ønske eller være villige til at ophæve Krammarkeberne, have dertil føiet den Erklæring: „Dog kun, naar de ophæves overalt“.

Winther: I Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) om den almindelige Betragtning, jeg før udtalte med Hensyn til dette Lovforslag, vil jeg blot gjøre et Par Mobbemærkninger. Det ærede Medlem maa kunne erindre, at jeg i denne Sag altid har staaet paa et ganske andet Standpunkt end han, idet jeg nemlig var imod og ogsaa stemte imod Bevillingen til Kjøbstadkommissionen; jeg er altsaa nu i bedste Overensstemmelse med min tidligere Stilling. Jeg maa nemlig give det ærede Medlem Ret i, at de, der vilde have Kjøbstadkommissionen, ogsaa maatte tænke sig, at der vilde komme Noget ud af dens Nedsettelse, og skulde der overhovedet komme Noget ud deraf, tror jeg nok, at der ikke kunde forlanges Mindre, end der er forlangt. Jeg var imidlertid, som sagt, imod Kjøbstadkommissionen. Dernæst vil jeg tillade mig at bemærke, at, forsaavidt Kjøbstæderne maaske, hvad jeg ogsaa yttrede i mit første Forædrag, i 1857 bleve gaaede for nær ved den altfor store Hast, hvormed Forandringen skete — og at jeg selv dengang har anerkjendt dette, har jeg ogsaa gjort opmærksom paa — følger dog ikke heraf, at vi nu, da der 16 Aar efter igjen skal røres ved denne Del af Lovgivningen, tage Hensyn til dem, der vare Næringsdrivende i 1857. Jeg antager nemlig ikke, at det nu er de samme Personer, og da Forholdene have haft Tid til at udvilde sig i de 16 Aar, der ere gaaede, kan der ikke længere være Tale om, at Overgangen er brat. For de nuværende Næringsdrivende kan den i alt Fald ikke være saa brat, som den var for dem, der i 1857 bleve rammede af Næringsloven. — Jeg vil endnu kun gjøre den Bemærkning, at jeg ikke forlanger, at der skal røres ved Næringsloven. For mig staaer det saaledes, at det maaske er rigtigt endnu nogen Tid at blive staaende ved, hvad der blev indført i 1857, naturligvis med de smaa Lempelser, der i en eller anden Retning kunne være gjorte siden den Tid. Jeg trænger ikke paa og siger ikke, at der skal gjøres Noget i denne Henseende; men jeg siger kun: Naar der skal gjøres Noget, lad os da ikke gaa frem i en Retning, som er modsat den, vi gif i 1857. Der kunde da muligen opstaa Andre, som beklagede sig over, at de ikke havde kunnet vente dette Omflag, men at de havde haft Føie til at tro, at man snarere vilde gaa fremad end tilbage. Jeg skal, som sagt, ikke have Noget imod, at man bliver staaende ved det Gamle, og man vil deraf se, at det ikke er mig om at gjøre at faae gjort hovedfulds Spring i denne Sag. — Der saaldt